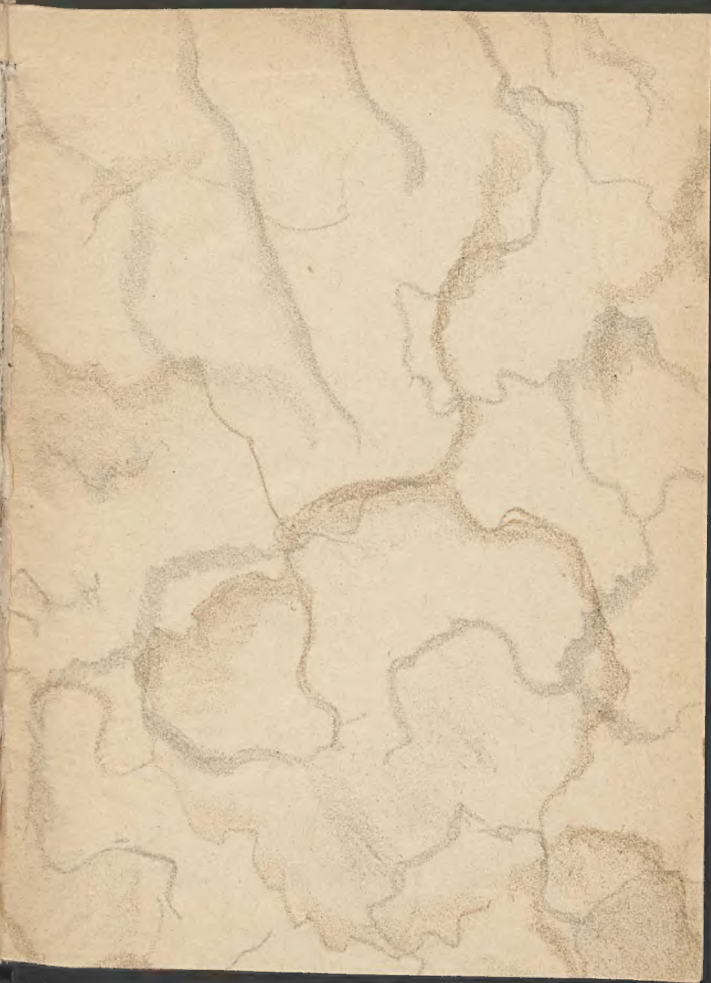
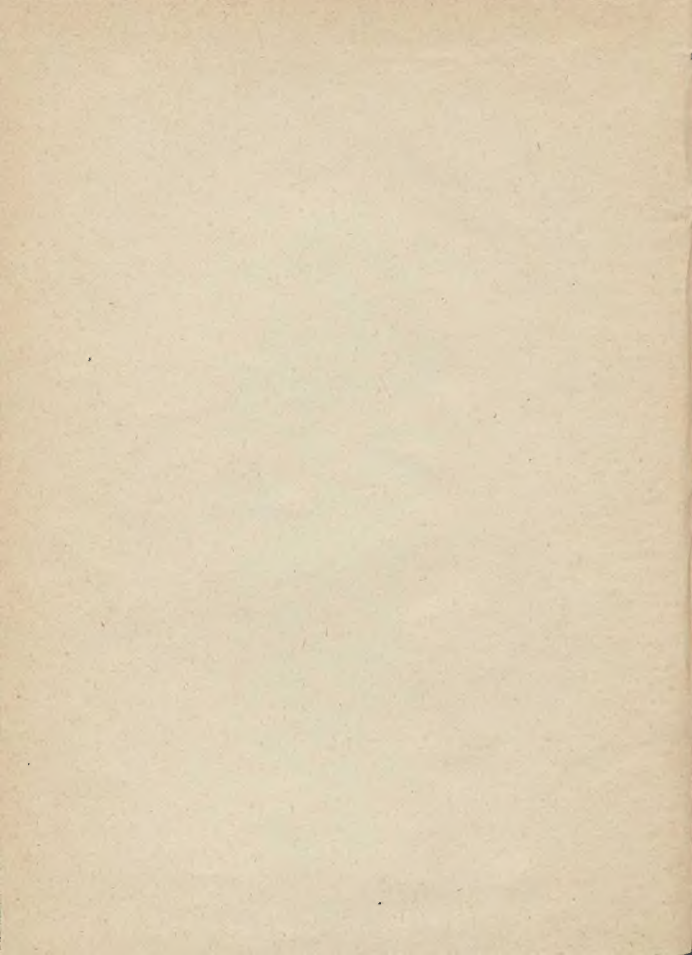


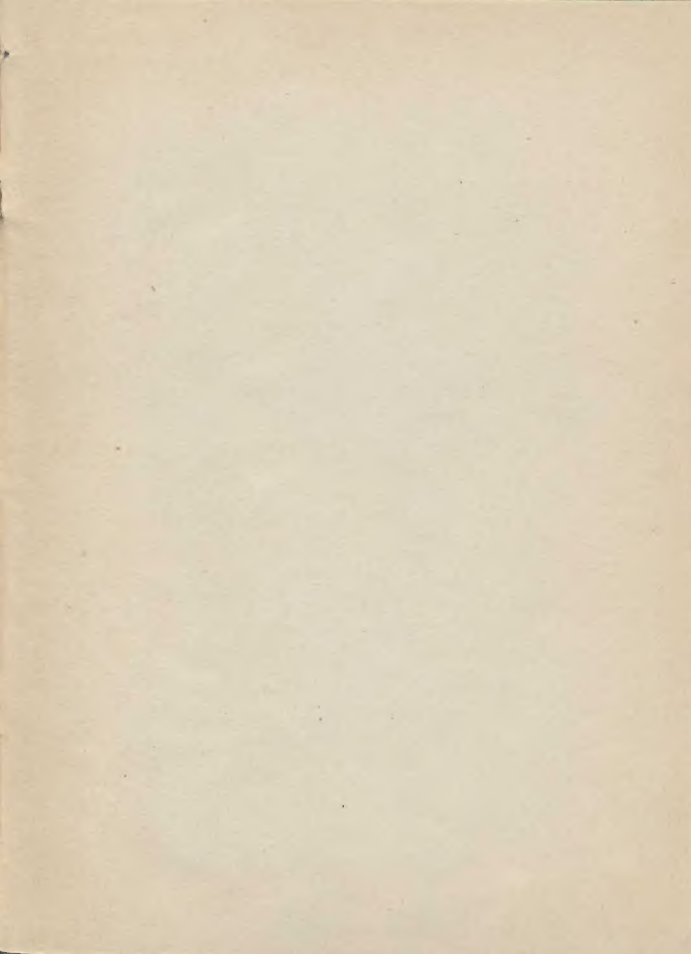
S. Jónsson
Rimur
af
Fedor og Efemiu











RÍMUR

af

FEDOR og EFEMÍU.

Ortar af

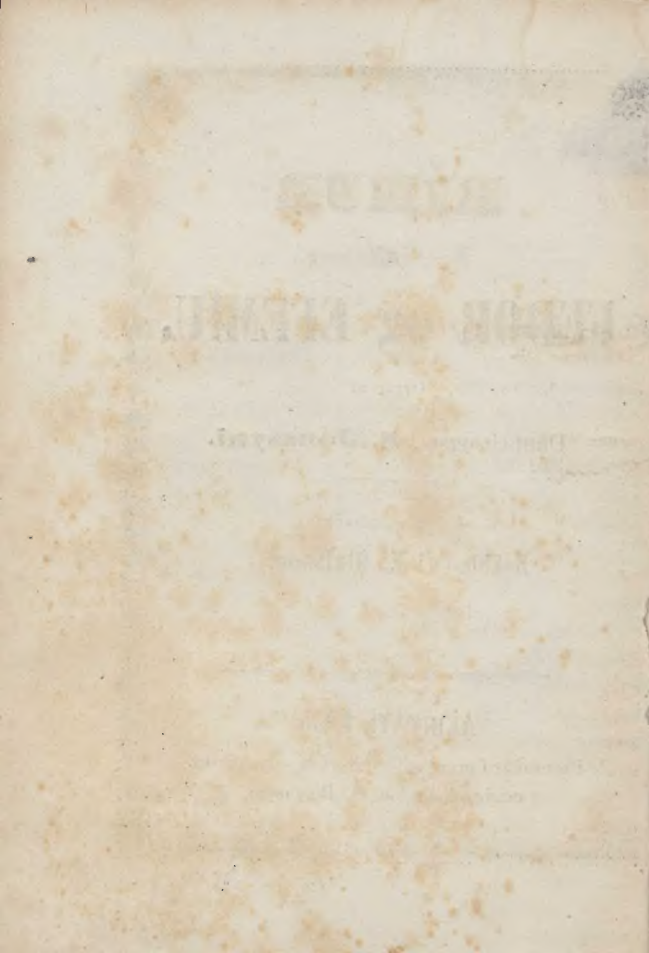
Dannebrogsm. *igfles* S. Jónssyni.

Kostnaðarmaður:

Bókbindari E. Ólafsson.

Akureyri 1855.

Prentaðar í prentsmiðju Norður- og Austur-
umdæmisins, af H. Helgasyni.



1. Ríma.

1. **H**rærist túnga, hressist fjer, hreifist kraptur anda. Valvan kvæða! vertu mër veikum innanhandar.

2. Meðan nýan yrki' eg óð, útaf stuttri sögu, sem ei fyrri færðu' í ljód fremda skáldin högu.

3. Má hún kallast merkilig, mun það enginn hrekja, ýms þar dæmi sýna sig sönn, er hugann vekja.

4. Hafði' eg einatt hugsað mër að hætta rímna stagi; til þess hvattur aptur er, ei þó fari' í lagi.

5. Meðal þeirra', er mærdar fjör mitt upphresstu lènta, tel eg nokkurn bókabör, besta vinninn menta.

6. Þætti rímna', er þrátt eg spann, þrótt með andar deiga, verðung framur vyrdti hann, og vildi kvæðin eiga.

7. Þeim hann mælir þessa bót, (þá munu gæðin talin): að yrkis- sæu' ei -efnin ljót, eða gálaust valin.

8. Örfar þvílíkt innra manns afl, svo bögum hlynni, skáld og vileg heita hans hugrór, þessu sinni.

9. Sagan, fram er finnst hér töld, fræða skráð í ritum, gjörðist seint á átjándu öld; ekki betur vitum.

10. Hér um orðum fleiri ei fer; firdar hyggi að efni; skal það lýsa sjálfu sér. Svo til Rímu stefni.

11. Upphefst sagnar efnið þar,
undir mærdar tóni: Katrín önnur klára bar krónu á Rússa fróni.

12. Víðlendasta veldi því, völ sem hefur efna, landspláz nokkurt liggur í, lýðir Tóbólsk nefna.

13. Jarl þar stýra mikill má mengi um tæða daga, hans ei greinir heiti frá hingað borin saga.

14. Aldrei byssu hagla hret hræddist skæður gumum, fjendur hníga fyrir lét fallstykkjanna þrumum.

15. Harðúð mestu sýndi sá sínum undirgefnum, hans ef nokkuð hneigðust frá hörðum boða stefnum.

16. Enga vægð í brjósti þar, bistum verri

ljónum, minnstu hegndi' án miskunar mengis yfirsjónum.

17. Epli brjósts þótt öllum hans ískaldt þætti' að vonum, kviknaði neisti kærleikans kvennmanns til í honum.

18. Eðal-mey hann eina lét ásta tökin kenna: Efemía heiðvirð hèt; hún var prýði kvenna.

19. Hèt að gánga kórða kífs kvisti sú til handa; en foreldrar og frændur vífs frekt á móti standa.

20. Þeir af öllu megni' og móð móti þessu lögðu; en hann með kappi hremði fljóð, hvað sem aðrir sögðu.

21. Jarls þó lundin straung og stíf stormum heiptar spúði, elskaði meir' enn eigið líf ágætlega brúði.

22. Þar og fylgdi þetta með, sem þótti varða stóru: að mildaðist heldur mannsins geð, meðan saman vóru.

23. Geðið sambúð gladdi þekk, gnægða hlóðu safni; eina dóttur ól hún rekk, Efemíu' að nafni.

24. Sú var fríð og sómarík, sinnið dygðum unni, móður sinni lyndislík, lofuð sérhvörs munni.

25. Járna háði jel óhly Jarlinn mest sem kunni; heiður þáði' og hylli því hann af Drottningunni.

26. Ára fárra framleið tíð, fylgdi gæfu þróttur, garpinn samvist gladdi þýð góðrar konu' og dóttur.

27. En það varði stutta stund; stoltir frændur svanna, með hatri bólgna hefndar lund, hugðu slíkt að banna.

28. Hjá þeim nærði heiptar móð, (sem hægt mun vera' að skilja): að hann tók til ekta fljóð, utan þeirra vilja.

29. Lögðu tíðum alúð á, undir bragða hætti, henni burt frá honum ná, heppnast slíkt ef mætti.

30. Silfur linda svinna gná sífeldlega neyddu hennar manni flýa frá, um framkvæmd þar á beiddu.

31. Tregðast þessu' að taka sprund, þó talað fagurt væri, óttaðist hennar ángruð lund, eptir verra færi.

32. Annars vegar þúngleg þraut, þótti brjóstið pína: að eptir skilja' og skunda á braut, skæra dóttur sína.

33. Leyndar brögðum loksins með, leituðust gumnar viður, frúnni' að ná ef fengi skeð, farnaðist þetta miður.

34. Því brjef, sem henni borið var, er búa sérhvað undir skyldi' um hennar flótta far, fjell í Jarlsins mundir.

35. Greip nú rekkinn geysi hart, grimmilegast æði; þessa hefna hugði snart hann, með ofsa' og bræði.

36. Verður ekki þó af því, þrykkja forlög vilja, kemur veginn annað í, auðar sýktist lilja.

37. Hafði tekið hjartað á, hugar ángrið kalda, af þeim vanda, sem hún sá sér í klípum halda.

38. Svannans áhrif sjúkleikans svifu á hreystimanninn, ekkert fyrr svo hjartað hans hafði klökkvað þanninn.

39. Badst nú fyrir, bezt sem kann, að batna mætti fljóði; daga' og nætur hellti' út hann heitu tára flóði.

40. Vildi' á kvillum vinna bót vænni djásna heiði, en það dugar ekki hót; Efemía deyði.

41. Nú ei huggun nokkra fann nauða þrúng-

inn meinum; frá sér numinn hreint varð hann og hafði' ei sinnu' á neinu.

42. Varð á hryðjuverkum hans og voða ströffum grimmu þá um nokkra stundu stans, í stúra jeli dymmu.

43. En þegar varir allra síst, æstist friðar spillir, eins og stormur, út nær brýtst, eptir logn og stilli.

44. Fyrrum straffs til framkvæmdar feikna þótti' hann bráður, en heiptum núna haldinn var hálfu verri' enn áður.

45. Jarlinn þannig vafinn var, verstu stygðar línur. Efemía uppvóx þar úng hjá föður sínum.

46. Ára sjö var mjúklynd mæ, sem mátti brjóstin gleðja, þá hennar móðir hjartakær heiminn varð að kveðja.

47. Elskuverðugt eðli' hún bar, sem ilmaði' af dygða keymi, einast' Jarlsins yndi var, sem átti' hann nú í heimi.

48. Elskaði garpur unga mey, öllum fram úr máta; hvað sem girntist, hann vill ei hana vanta láta.

49. Hennar móðir úngling einn upp þar
fóstrað hafði; Fedor nefndist fagur sveinn, í
Frúar söllum tafði.

50. Tólf hann vetra taldist þá, tíður að nema
fræði; ættin hans var yfrið smá, en útvöld sál-
ar gæði.

51. Í hjarta dygðar elskan elst, eins og vera
skyldi; Ef emía' að honum helzt hænast dáð-
ug vildi.

52. Þennann kaus að þjóna sèr og þæga
skemtun veita; Jarlsins vild það einnig er, sem
eptir nú skal breyta.

53. Felst nú drengnum ábyrgð á, úngt að
stunda vífið, en ef nokkuð út af brá, átti kosta
lífið.

54. Fedor úngi frí við tál, fljóði þènti
hrestu, elskaði meir' enn eigin sál, og umsjón
veitti beztu.

55. Tillit hafði' hann alúð af, æ með sinni vinu,
fyrir dyrum sífeldt svaf á sængur-herberginu.

56. Allir fegnir urðu því, er áður svannans
gættu, hjá svo Jarlsins frekju frí og forsi kom-
ast mættu.

57. Fedors hyggja' og frábær snild fèkk svo verknað lagað, að hann, Jarlsins eptir vild, öllu til- gat -hagað.

58. Svo liðugt gengi lærdóms ment, las hann mörgu sinni, það henni verið hafði kennt, hún svo festi' í minni.

59. Annaðslagið artarhreinn út um völlu leiðir meyu fagra mætur sveinn og marga skemtun greiðir.

60. Fyrirtæki fagurt eitt Fedor kom í huga, sem ýmsir höfðu áður þreytt, en engum mátti duga.

61. Ef em íu eggjar hann, að sinn föður bæði ströffum lini' er stofna vann með stórri grimd og bræði.

62. Hún og líka viljug var vægðar aumum leita, því af mörgum blak hún bar, bæn fyrir sína heita.

63. Fedor listann fèkk að sjá, fram hvar tald-ir voru þeir, sem hegning hlutu fá af heljar svipum stóru.

64. Misgjörðanna' hann sá þar safn, og sak-argiptir þéttar; fèkk því mærin nefnt á nafn, þá nauðum vildi' af lètta.

65. Haglegt vit í hyggju bjó, hjartað gott vill iðja, verstu glæpa vörgum þó varast lífs að biðja.

66. Þó brotin væru bísna stór og búist straffs við þínum, óbænheyrd hún aldrei fór, út frá föður sínum.

67. En ef hann gjörði' að öllu skil ekki bæn-um svanna, hann gaf eptir hær um bil helmíng refsínganna.

68. Að vísu gruna manninn má, hún mundi' ekki' ein í ráðum, læzt hann ekki svoddan sjá, svo þau voru í náðum.

69. Allar brígður elskan fól, örfaðist heilla gengi, gjarnan vildi' að sörfu sól sæmd af þessu fengi.

70. Fljúga víða fregn sú má, flestum lands á brautum: að Efemía' og Fedor frá fríi marga þrautum.

71. Þeir, sem fengið frelsi var og fékk ei rammað skaðinn, blíðum óskum blessunar býttu þeim í staðinn.

72. Allir losa mæta mey, mikið elska' og virða, þeirrar líka þóttust ei þekkja meðal firða.

73. Af þeim prís, er frægðir fljóðs fengu' á alla vega, Fedor úngi, gjarn til góðs, gladdist innilega.

74. Virðtist honum verðlaun bein veitast sinni hressu, sjálfs meðvitund hjartans hrein, að hafa valdið þessu.

75. Fyrsta Ríman enduð er; óðar hverfur dynur. Fyrirgefið mærdir mér mæti fræða vinur!

2. Ríma.

1. Úngt er jafnan úngra ráð, það einatt sannast; *vanti hyggni varkárinnar, vanda flækjur margar tvinnast.*

2. Vilji stofna þessir því hvað þykir vandi, með athygli það ættu grunda, og eldri manna heilráð stunda.

3. Fleira veit sá fleira reynir, flestir játa; mörgu nærri greindur getur, gefst þó reyndur jafnan betur.

4. Framgirninnar fýsn og vilji fylgir tíðum þeim, sem eru' á æsku skeiðum, og ekki heptast kvilla neyðum.

5. Tilbreytingum tamt er þessum tíðast unna, ýmsri vogun örfir sinna, að þeir mættu lofstýr vinna.

6. Er þess von að eðlið hvetjist örleik greiðum, girnist nýtt og glati móði, glatt meðan leikur fjör í blóði.

7. Unglingurinn freklegt fjör þó finnist næra, þörf er slíks, á efri árum opt því mætir hreðu bárum.

8. Vert er því að veita þeim (en víst í hófi) frjá tíma fjöri' að hreifa, frjálsa skemtun einnig leyfa.

9. Veitist ei sú vilnun holla, væri raunar að niðurþrykja náttúruna, naumast má við svoddan una.

10. Yfirsjón þótt óvart henda úngling mætti, þegar fremur leiki letta, ljúft umbera skyldi þetta.

11. Þar á móti þegar hann, með þrjózku sinni, gjörir það sem bert er bannað, beiskar vítur ætti kanna.

12. Fedor kenna fèkk á því (hvað fram-
ar lesum), að umhúrdarlyndisleysi ljótu varð að fólsku geysi.

13. Ey hygg þið girnist heyra hvað sig hendti þannig; yllekar vil eg svara sinni, og segja hreint frá orsökinni

14. Inngáginum ei skal lengur áfram halda; utandvalar eg því vildi aptur byrja við hvar skildi.

15. Sinnisklár í sölum Jarls,
með sóma' og prýði, elnuðust við úngdóms gæði
Efemía' og Fedor bæði.

16. Meðal annars yndi veitti armbands gefni, og færði henni fróun jafna, fágætustu blómstrum safna.

17. Fagurbylgjótt fljót þar eitt í farveg breiðum, gegnum blómstra bakka fríða, brunaði fram í æginn víða.

18. Irtisk nefnist áin sú, en urtir nýtar, Særóssir er sagt að heiti, sem þar spretta' um græna reiti.

19. Ofar bökkum allstórt liggur engi flæða, flest þar blómstrin frjófgast góðu, er færðu mesta vöxt og gróður.

20. Þángað tíðum Fedor flaug og færði blómin hollum sprakka' í hrúgum saman; henni jók það yndi' og gaman.

21. Eitt sinn vill, sem optar, drósin eðlis býra, sögðum engjum fram að fara, fagran líta jurta skara.

22. Framar venju flóað hafði fljótið hreina yfir foldar engin grænu, og auðgað blómstra safni vænu.

23. Indæl þótti lyst að líta ljósri meyu rósa toppa glæsta glóa í glíkum spegli, þessum flóa.

24. Á stað óhultan vífi veik, með vagni nettum, klæðatýr, svo köldu' ei sætti, kúðskinn beiddi' að hennar gætti.

25. Óð svo hraður út á flóann yfrið breiða, urta krans hvar eygði góðan, yfirtaks er sýndi gróðann.

26. Skar upp blómstra mikla mergð í mesta skyndi; rekknum þá að hlustum hrundu hróp og köll á samri stundu.

27. Við það honum verður bilt og vendir sjónum á þann stað, hvar eðalsteina átti dvalir rósín hreina.

28. Leit hann mitt í legi víðum lætta svífa kerru þá, sem kæran hefur, kúðskurinn þar hjá henni tefur.

29. Sig ógætinn fram á flæðar flötinn stóra hafði látið kúðskinn keyra, kall til þeirra mátti' hann heyra.

30. Komin vóru' í kröggur nú, því kunnugleika vantaði þau, um vegi laka venda treystust ei til baka.

31. Æðir þegn og öslar nú af ftru megni,

stefndi beint að vífsins vagni, svo verða henni mætti' að gagni.

32. Ákefð fyrir, vöndun vegar varla sinnti, fram sem horfði frækinn vendti, í feni djúpu hann svo lendti.

33. Kaskur naumast komizt úr því kafi getur, í þykkri leðju festi fætur, flæktust um þær jurta rætur.

34. Þegar hjálpað hafði sjer úr hættu dýki, mey var horfin hefðarríka, hestar, vagn og þjóninn líka.

35. Hatt og skýlu', er hafði brúkað hýrleg mærin, sá hann þar á síkis bárum svífa fram í legi klárum.

36. Ángist þá, sem geymir gæða gagntók fölan, ekki tekst mæ'r út að mála, og hans miklu þreynging sálar.

37. Föll í óvit færðu stórt hinn frómleiks kendi, liggur eptir lengi' á grundu, líkt sem kraptar þrotnir mundu.

38. Honum verður hverfa frá og herma' um annað; dóttur Jarlinn saknar sinnar; sveif á hann fyrir efni minna.

39. Spurði hann, hvar sætan sè? en svara lýðir: að hún og Fedor feril træði fljótsins til, um gróið svæði.

40. Svipar hal og sendir fljótt, í svölu skyndi, þá sem nærsta hafði hendi hundrað menn, að leita' að kvendi.

41. Fedor nærstum fjöri þrotinn finna' og kenna, og hatt og skýlu', er hafði svanni; heim það fluttu' að Jarlsins ranni.

42. Af mætum sprakka minnsta spor ei máttu grilla. Felmtran kom nú yfir alla, áttu von á friðar galla.

43. Grafkyrr Jarlinn stóð um stund, sem staur jarðfastur, blóðið uns að brjósti þrýsti, af bræði hann svo tönnum gnísti.

44. Blána varir, bólgna kinnar, brjóstið æstist, tindruðu' af augum grimdar gneistar, gnötr-
aði raustin fólsku þeysta.

45. Engum Fedors afsökunum æmtir galinn, heldur enginn, hug með dælan, honum þorði bót að mæla.

46. Lèt afklæða svinnan svein og svipum

hörðu lemja hann, svo holdið marða hljóp í þykka bólgu garða.

47. Efemía', í sömu svifum, sinnis dýra, inn um portin óðfleyg keyrir, athöfn vonða sjer og heyrir.

48. Fyrir vagninn fjórir spenntir fákar voru, frálega sem fætur báru, fylgdi' einn maður sprundi kláru.

49. Að sèr faðmar Efemíu í ærsla röggum faðir hennar (fyrrum hryggur), fljóði svo vlð köfnun liggur.

50. Hans frá barmi hlaut sig slíta og hasti greiðum, frómum vægðar Fedor biður, fljótt ei skipast Jarl þar viður.

51. Ítrekaði' hún ótt þá bón, og á svo kveður: gæfist ekki Fedor friður, fleygði' hún sèr af múrnum niður.

52. Brá þá Jarlinn bráðum við, og býður lætti svöðulegum svipu slætti, segir Fedor leysast mætti.

53. Hlýddu fegnir höldar því, og höfðu áður harða látið hirtíng bíða, heim þegar vendti meyan fríða.

54. Ljúft skal Fedors lemstrar sárum lækn-
ing veitast, svo hreppa megi hressing fljóta,
og hvað, sem verða kann til bóta.

55. Til portvaktarans firðar færðu fári pind-
an, aðhjúkrunar ört hvar kendi, undir góðri
læknirs hendi.

56. Föður sínum frá nú skírði í frjálsu tómi
klæða sólin kærleiks tama kringumstæðum öll-
um saman.

57. Sagðist hafa fram í fljótið fýst að keyra,
hvar eð blómstra bjartan skara blika sá með
fegurð rara.

58. Varaðist ekki' að vatnsins dýpið var því
meira, fjær sem hældu flóðsins skörum, fyrir
þau svo kom óvörum

59. Fordjúp kvísl, er fáka, vagn og fylgdar-
manninn gleipti í sig, en straumi stinna, strönd
á bárum flutti tvinnna.

60. Nokkrir menn, sem nú þar staddir ná-
lægt vóru, litu þetta', og hrópin heyra, henni
hjarga' úr foldar dreira.

61. Hafði sopið heljar skál í hylja svaki
þenarinn og klárar keikir, kerran fórst í sama reiki.

62. Sjá nú mátti', að saklaus Fedor sakir holdi. Gat ei Jarlsins grimdar eldur gjörsamlega slökkst að heldur.

63. Bannar sveinsins nafn að nefna nettu sprundi, og sagðist ella skyldi' í skyndi skjóta hann, svo bana findi.

64. Ef em íu hreif á huga hótun tíða, hjarta-blíðri helzt nam svíða, að hennar vegna má það líða.

65. Þúngt var mein, að mega' ei við þann miðla ræðu, sem ein var hennar úngdóms gleði, aðhlynníng og skemtun læði.

66. Ljóða starfi' eg lætti' í bráð og leita hvíldar. Verið þér, kæri bóka Baldur! blessaðir um lífsins aldur!

3. Ríma.

1. Gott má heyra greint um þann, geði stjórnar sínu, kappa meiri metast kann, með sem geiri borgir vann.

2. Hér á mótl, hlýtur sá hefnda'- og bræðigjarni yfrið ljóta lýsing fá, litla bót sem inna má.

3. Einum fremur öðrum þó, eins í þessu' og fleiru, vorkunsemi veita fró viljum, sem að hlífð þeim bjó.

4. Margan verkar ærid á upplýsing og venja; girndir sterkar sveigði' opt sá, sæmda merkur vóð upp hjá.

5. Jarlinn stríði', er beiska bar bræði-lund (sem vitum), á þeim tíðum uppvóð, hvar ákaft lýðum refsað var.

6. Frá því valdið fengi dör, fram að efri tíðum, mátti' hann aldrei hvíla hjör, úr höldum kvaldi' í rómu fjör.

7. Grind við adra' og sjálfan sig sjá og reyna mundi, fárra glaðra stunda stig sté hann þaðra (grunar mig).

8. Mun því hjarta harðstjórans (hart í, máske, fyrstu), jag við margt og járna dans, jökul-artað vordíð hans.

9. Hann þá víður stjórna- stóð-stand í Síberíu, öðrum miður meinast fróð og myrk að síðum Rússa þjóð.

10. Höfudstadnum fagra frá full þrjú hundruð mílur, landsins jadar yztum á, átti maður byggðir sá.

11. Af því síður elnast þar upplýsingar birta, þurð á fríðu þekking var, sem þenti lýð til betrunar.

12. Hefði Jarlinn vanizt við vel upplýstar

þjóðir, mundi' áfallast sæmri síð, og síður hallast láta gríð.

13, *Skýldan krefur, veljum vèr vægðarsama dóma; hverr einn hefur sinn með sér, sama' á efa mig því skjer,*

14. Enn skal hyggja' að efni því,
eg sem viður skildi, (firðar þyggja frètt á ný);
F e d o r liggur sárum í.

15. Tvísýnt lýði þótti það, þegn hvort heilsu fengi, þó um síðir þar kom að, þverraði stríðast verkja það.

16. Laungun mestu beimur bar brúði þýða' að finna, þegar verstu þjáníngar þrutu, og hrestur nokkuð var.

17. En það veitast ekki má, í þeim kríngumstæðum, hugði leita þessa þá, nær þægri breyting mætti fá.

18. En það beið, því eitthvert sinn, í það hús, hvar dvaldi, Jarlinn leiður æðir inn, er a reiði gagntekinn.

19. Augun glóðu grimdar æg grettum undir brúnum, skruggu hljóð sem þytu' óþæg, þrumdi' úr móðum raust óvæg.

20. Ef emía móti mèt og mínum fasta vilja, með bæna knýun lausnir ljer, og lífgjöf fría veitti þér.

21. Framar hneigir svörin sá, svip með reigingslegum: þú skalt eigi þessu' í frá, þeirrar meyar auglit sjá.

22. Sjóði kastar síðan að sveini lyndis-hreinum; röddu hatri hènæst það heiptræknastur mál fram kvað:

23. Taktú sjóðinn! þar með þú þín hefur laun úttekið, fleira' af góðu færðu' ei nú, fullvel bjóðast gjöf má sú.

24. Þú skalt rýma þennan stað, að þriggja vikna fresti, og ekki hýma hót við það, hef eg tímann ákvarðað.

25. Þann ei sæma hygg eg hátt, að héraðs vista njótir, jarls- úr -dæmi bljúgur brátt burtu flæmast voru mátt.

26. Ef þig lætur aptur sjá, innan landamerkja, stjórnar gæta' eg meðan má, muntú sæta helju þá.

27. Fedor stendur fökur þar, fyrir hroða-

menni, hræðslan rendi' í hugarfar, heiðri kendur gaf þó svar:

28. Hefir eigi veiga vör vitnað um mitt sakleysi? Jarlinn segir, æðis ör, úngum þegja' og brúka' ei svör.

29. Sinnis-illur sagði' enn þá (samt með lýgi munni): hlaðin snilli hadda-gná heyra vill þig ei, nè sjá.

30. Iðrast mey, að mælti þèr mála bætur sekum; veslíngs-grey, sem virðing þver, vill hún ei, að þjóni sèr.

31. Fedor niður fellur þá, faðmar knè á Jarli, bjarmans iðu góða gná, grátinn biður, mætti sjá.

32. Sagðist vilja heldur hann harðan líða dauða, en frá að skiljast, frekt með bann, flöjels lilju', er brjóstið ann.

33. Þar að hyggja branda brjót biður auðmjúklega, að með trygðar henni hót, hjástoð dygga veitti' og bót.

34. Ofsa lætin ólmum hjá örfuðust meir við þetta, spyrnir fæti Fedor á; fèll hinn mæti' að jörðu þá.

35. Þánka-styggur þannig tèr: þú magn-ve-

sæll ormur! full þín liggja launin hær, læt ei byggja fleira' af mér.

36. Fram svo keppti snúnings snar, snöggt af herberginu; Fedor eptir flatur þar, friði tepptur, inni var.

37. Fleygirs plátu fékk nú geð fljótleg háttaskipti; kaskur grátinn kefja ræð, kulda-hlátri sagði með:

38. Mína neyta trygð og trú treður undir fótum naðran eiturs illa þú! og orms mér heiti gefur nú.

39. Mér fyrst kælu bruggar bann, býst eg við þú reynir, að ormur í hælinn opt beit þann, að honum stæla fótinn vann.

40. Sollnri lundu svo við brá, að sýndist annar maður; þeirri stundu Fedor frá frekar stundar hefndir á.

41. Laungum þar, í sínum sess, sat í þánka brotum, jafnan var í huga' óhress, húsdrottnarinn gætti þess.

42. Við hann innir álmatýr, Andrés var að nafni: hefnd í sinni helzt þær býr, að hyggju minni varla rír.

43. Já, hann svarar, harða hefnd byggjan fram vill knýa, hún mun snarast, af mèt efnd, yfirfara Jarlinn stefnd.

44. Aþtur ræðir Andrés þá: Ef em íu vegna, þú munt, skæðum þegni frá, þaunkum bræði venda í dá.

45. Málma beitir móti tèt: minnstaparið ekki um hríng-sól neyta hirða fer, hún fyrst skeytir ekki mèt.

46. Tímans skríður fram svo far, fjórtán líða dagar, batnað friðum Fedor var, friðar tíðin styttist þar.

47. Nú til skarar skríða má skjótt, hvað Jarlinn vildi, úthróparann sendi sá, sem að fara' um torgið á.

48. Á strætum öllum átti þar útleigð Fedors lýsa, titruðu köllin trumbunnar, með tón ósnjöllum, sem hann bar.

49. Hann ei sefur, hleypti' á skrið, að húsi Fedors vendti, og þar tefur einnig við, upp svo hefur raddar klíð:

50. Landsins Jarl það býður beint, burt fyr-

ir dag áttunda, Fedor hvarfli hëðan hreint, hann má varla fara seint.

51. Ef hann slæpist eptir það innan landamæra, fá skal, dræpur strax í stað, straffið glæpa verðskuldað.

52. Þeir, sem halinn hremma þá og heim til borgar færa, þeli svala' og þægðir ljá, þúsund dali skulu fá.

53. En vilji mengi voga sèr, voru Jarls- í-dæmi, leiðan dreng að hýsa hèr, heit það strengja megum vèr:

54. Með fimm hundruð slögum slá slíka menn, án vægðar, er honum stundar hýsing ljá, hans eða fundi' ei greina frá.

55. Jarls þènarans orðum að úngur Fedor brosti: úthróparinn eptir það, ötull fara mundi' af stað.

56. Þángað kemur Andrés inn, eptir lítinn tíma; auðsnjót kremur athöfn stinn, sem óður fremur höfðinginn.

57. Sverða-viði segir frá svinnur portvaktari, að Jarlinn riðið hefði hjá, hans með liði, stundu þá.

58. Það sèr haga þessi fann, þarfa landsins

gæta, og færa' í lag það fatlast kann, fjóra daga reisir hann.

59. Ræðu-snjallur ræði heim, að rýma hallar sali, og fara' um vallar flöt á sveym, fyrr enn Jarlinn kæmi heim.

60. Þegninn ráðin þakkar góð, þaðan býst til ferða, vill þó áður finna fljóð, fram svo bráður þángað óð.

61. Salinn rættar æðir á, einn þar stimpil tekur, og í lèttan blossa brá; brátt við þetta hitnar sá.

62. Hann var einatt hafður við hönd, að brennimerkja þá, sem meina þoldu klið, þegar reyna sakferlið.

63. Járnið halur heitta ber, hulið undir klæðum, nær sem galinn orðinn er, inn í salinn meya fer.

64. Hrópar bistur: hær skalt fá hefnd, þú óþakkláta! Silki-ristar ennið á í því tvistur stimpli brá.

65. Þýtur síðan, eins og ör, út af staðar hliði, burt í stríðu fleygi-för fák svo ríður menjabör.

66. Sær nú annar óðum hann yfir landa-

merkin, Tartaranna flokka fann, fús að spanna brynþvarann.

67. Honum varla fleira frá fæ eg greint að sinni. Krýnist allskyns yndi sá, óðar spjall sem byggja má!

4. Ríma.

1. Gott má hljóta' af góðum þrátt, gæða bót sem veita, en illt kann fljóta' af illum brátt, nær illsku hótum beita.

2. Sá, með röggum reida mund reidi-snöggur náði, fagnar höggi stutta stund, ströffun glögga þáði.

3. Sá, er lætur saklausan af sínum grætast völdum, að sèr gæta hlýtur hann, hiklaust mætir gjöldum.

4. Hann þó svæfi samvizkan, og sèr um æfi fleyti, einatt kæfir börnin bann, bóls þau hæfa skeyti.

5. Þekkja valdan málshátt menn, meintug talda' er sýnir: mega gjalda grísir, en gömul valda svínin.

6. Sýnir dæmið sagan ljóst, sem eg ræmi ótregast, hlaut af slæmum heiptar þjóst hrakfall væmulegast.

7. Að synd framkynji synd á ný, sannleik

frían reynum. Mest var lýgin orsök í Efemíu meinum.

8. *Hin frá Ríman hermdi því, (höfudid víma fyllir), þar við stíma nú á ný, nærri' er tíma spillir.*

9. *Mun ei fallast ykkur á athöfn Jarls og fleira; en fyrr enn alla' eg skilst við skrá, skuldu fallett heyra.*

10. Mansaungs sný eg máli frá,
minnst sem í er gildi, minnast því eg eitthvað
á Efemíu vildi.

11. *Hafði það ei mærin merkt, að munni
svaðaligum, hennar faðir hefði svert hana' og
skaðað lygum.*

12. *Hugði' að nýu Fedors fá félags hlýu
mæti, fékk hún því, nær þennan sá, þánka
fría kæti.*

13. *En það varði stutta stund, stimpils harða
skeinu brátt hjá fjarðar funa þund fékk, svo
varð að meinum.*

14. *Skeinan svíður bruna blá, brjóstið líður
trega, af því bíður aungvits dá, auðgrund
prýðilega.*

15. Leið af tróðu linda fljótt, (líf í blóði hreifðist) og í hljóði skýlu skjótt skrámu ógóða reifði.

16. Fljótt heim Jarlinn ferðast má, frækin varla tefur, heldur karli' í brúnir brá, brúðurin spjallast hefur.

17. Sinnið brennir særing þver, sældir grennir allar; mátti kenna sjálfum sér seggur þennan galla.

18. Hefðar þátt að hefja' á ný hlaut nú fátt um skrafa, silki-gáttar særi því svo búið mátti hafa.

19. Lèt það skraf hjá lýð útbreidt (í leynd má grafa sanninn): að dottið hafi' og mjög sig meidt, motri vaðinn svanni.

20. Fedors dóm og flóttu spyr fagurt sóma kvendi, ekki gróm veit um það fyr, ángurs dróma kendi.

21. Þar með alla þryktu hægð þánka galla meinin, nær vissi' af Jarli var hún rægð viður snjalla sveininn.

22. Verkun ríka' á eðlið úngt aðferð slík framleiðir; æ! hún sýkist yfrið þúngt, ekkert mýkir neyðir.

23. Jarls í sinni sútar brann særing minni-

lega, allt til vinna vildi hann, vífsins linni trega.

24. Hún kvað engar hressingar hjarta þreynging bæta, nema fengi Fedor þar, friðar gengið mæta.

25. Vóru sveinar sendir þá, sverða reynirs leita; ekki seinir essin kná allmjög reyna' og þreyta.

26. Beittu' um þéttar bygðir lands beizla lèttanæðnum; ekki frèttu hót til hans, heim því settu' að staðnum.

27. Fedor snari, firtur sátt, flóttu þar á stundu, hafði farið aðra' í átt, enn þeir varast mundu.

28. Heldur sprundi hugnast nú, hneigðist lund að bata; samt ei mundi' úr minni sú málma þundi glata.

29. Baugs hjá rjóðu beðju hlaut bezta gróður-sæti, allt hið góða', er af honum naut, allan móð það bætir.

30. Ljóma dýa' að líta meið, sem lofstýr frílan græðir, eptir því, sem lengur leið, laungun nýa glæðir.

31. Framleið tíðin; skýlu skygð, skatna þýð-

um rómi frægðist víða fljóðsins dygð, fremð og blíður sómi.

32. Biðlarleita brúðarframt, bónorð þreyta gildir, en hún neitar öllum samt, engum skeyta vildi.

33. Hárrar ættar höldar tveir hennar gættu' og báðu, allmjög tættu' um efnið þeir, afsvör mættu báðum.

34. Ekki' að heldur heykjast brátt, hugar feldu' ei móðinn, áfram hældu' af öllum mátt, ástar veldur glóðin.

35. Undanfærið þegar þraut, þessum fjær að venda, aftók mærin ennis skaut, á nam særið benda.

36. Þegar líta þennann blett, þótti lítið gleðja, og í flýtir, fas með nett, fjær sèr íta' og kveðja.

37. Heim svo víkja bragnar beint burðarískir veginn; ánauð slíkri hætti hreint, hún varð líka fegin.

38. Verð eg um sinn að venda frá vænni tvinna hildi; Fedors minnast aptur á athöfn svinna vildi.

39. Tartaranna fund þá fèkk fleygir hrannar

ljóma, móttakan varð þæg og þekk, þektu manninn fróma.

40. Höfðu farið Tóbólisk til týrar marar glóða, verzlunar þá vöktu spil, varníngr þar að bjóða.

41. Kaskir Jarlinn kynntust við, kaups í brall þá riðu; kosta-snjalla kvennvalið könnuðust allir viður.

42. Meiðar hrínga miðla beim mjög óríngum gæðum; svara-slíngur sagði þeim af sínum kríngumstæðum.

43. Aumka rjóðar hjörfa hal, hvetja móðinn allir, fram sig bjóða' að beita fal, og blamma þjóð fyrir Jarli.

44. Hans á grænu hæröðin hvergi mæna blauðir; þenktu ræna þetta sinn þaðan vænum auði.

45. Þakkir segir, þessu mót, þundar treyu viður, vill þó eigi spanni spjót, svo spillist megin friður.

46. Fram þó bjóðist Fedor hær, flest sem móðan hresti, yndis gróður samt hjá sèr sinnið góða' ei festi.

47. Geysuðu tíðum Tartarar, traustir víða' á flakki, og granna níða næstu þar nadda hríðar svakki.

48. Heim þá snúa' úr sverða són, saman-
hrúga gjöldum, hjarða grúa hræra' um frón,
hæru-búa' í - tjöldum.

49. Nótt um eina, þegar þjóð þæga reynir
blundinn, viði fleina varma- góð værða mein-
ast stundin.

50. Steig nú fætur Fedor á, fram og gæt-
inn skundar, tók sèr sæti tjaldi hjá, tign svo
nætur grundar.

51. Stjörnur blikar um hvolfið há hreinar
mikilega, geislar kvikir fögrum frá fjarska
strika vega.

52. Mýktist pressan meina stirð, magnaðist
þessum yndi, þar var blessuð þögn og kyrð,
það var hressing lyndi.

53. Þánka blíðum, þetta sinn, þótti hlýða'
að skoða liðna tíð og tilfellin, sem tendruðu
stríð og voða.

54. Brjóstið hlýa hrífast tók hjarta nýum
slætti út af því hann ángur jók Ef em í u'og grætti.

55. Annars nærir þánka' um það, þundur mæri skeyta, myndað væri, verðung að, vífi særið heita.

56. Vöknuð segir samvizkan samt, að eigi bæri, sín á meyu hefndi hann, þó hörmum sleginn væri.

57. Játti', að annann ætti veg athöfn manna stefna, því kenning bannar kristileg kreink-
inganna hefna.

58. Hyggju krama heimur ber, brjóstið lam-
ast mæði, fèkk því ama' á sjálfum sèr, sínu gramur æði.

59. Formar branda fleygir þá ferð um land-
ið hraða, fremdar stand og fegurð sjá fjær-
liggjandi staða.

60. Menta lagnaðs laungun ber og lærdóms
magna hætti, öðrum gagna' og sjálfum sèr
svo til hagnaðs mætti.

61. Tók ólúinn tauma gamm, tjalda búa
kveður, týum búinn, fjör'gur fram fákur knú-
inn treður.

62. Vopna meiðar vísa leið, vanir greiða not-

um, fold um breiða skeldu' á skeið skjótum reiðar gotum.

63. Hleypti' óseinum hófa nað holt um, steina' og keldur; loks að einum stórum stað stefnu beina heldur.

64. Staður tjáður bestan bar blóma' á láði grónu, Rússa háður veldis var, vistafjáður, krónu.

65. Sögu fræðis feril hær, fljótt eg þræða sleppi. Hann, sem kvæðið ætlað er, æðstu gæði hreppi.

5. Ríma.

1. Mörg eru gæðin mönnum hendt, mildri' af hæða forsjón lènt, svoddan bæði er sýnt og kennt, sumir græða læknið ment.

2. Dýrmætara heimsins hnoss, en heilsan rara, gefst ei oss; þá, sem larar kvilla kross, kefur snari mótgáugs foss.

3. Læknaranna' að leita þá, lífsbjörg samna' opt kalla má; hollt er þannig hjálp að fá, helzt nær manni liggur á.

4. S í r a k, snildum sem að ann, sagði: skyld-

um læknaðarann hefðar-fylla heiðra þann, hjá-
stod gilda' er veita kann.

5. Þeirra stött, svo lækni lýð, líkn tilsetti
Herrans blíð; grös lét spretta græðslu þýð, svo
greitt aflætti sjúkdóms hríð.

6. Kórónaðir konungar kusu glaðir lækning-
ar, og sérhverr maður, vís er var, (vera það
og líka bar).

7. Síraðs meiníng sjáum hér, sem að hrein
og grunduð er; unna beinast ættum vèr, oss
þeim meina sviun lèr.

8. Má ei saka þessa þrátt, þótt ei takist
lækning brátt; þó haf' óslakan hjálpar mátt,
heilsan laka' opt batnar smátt.

9. Rík og grunduð rök til finn, rétt ei stund-
um meðölin brúkast mundu, en háttinn hinn
heimtar lund og viljann sinn.

10. Fedor mæti, frí við þrett, fremst ræð
sæta þeirri stött, svo hreldra gæti hörmum lètt,
og hönd til bætirs veikum rètt.

11. Sæt það hugar svölun er, sem öbluga
rósemd lèr, þeim vel duga' er þjáning sker, þýtt
aðbuga og taka' að sèr.

12. Fyrr egtjáði' af Fedor það,
fagran þjáði beizla nað, Rússa láða ríkum
stad röskur náði' og sezt þar að.

13. Hafði' ei tæran handar snjá hendi nær

að miðla þá ; gimstein skæran einn þó á, eitt-hvað fær að kosta sá.

14. Fóstur-móðir hafði hans, hituð glóðum kærleikans, djásnið góða geymir brands gefið, flóða dýrra glans.

15. Júða' einn halur hitti snar, hvers til falar liðsemdar, um borgar sali' að bjóða þar, bezta valið gersemar

16. Júðinn hreina hyggju ber, hjálp óseina þegni lèr, selja steininn fagra fer, fífu reynir kaupsæll er.

17. Fèð til handa F e d o r s bar firtur grandí Júðinn snar, svo, án vanda vesældar, var í standi' að lifa þar

18. Læknir sára siðprúðan, Sjöfnar tára lundur fann, það sèr klárast kenni hann, af kvilla fári' að lækna mann.

19. Þeirri fræði óskar í, að sèr græðist þekk-íug ný, von þá glæðir vansa-frí: virðum stæði gott af því.

20. Vel því tali tekur hinn; tæðs í sali gekk hann inn, leizt þar ala lærdóminn lofða vali' í þetta sinn.

21. Vizku-fjáði Fedor má framför bráðu lærdóms ná, heiður þáði' og hylli sá, hrein-
ar dáðir stundar á.

22. Hjá læknir tjáðum geðfars góð, grett-
irs láða vóx upp slóð, vensluð fjáðum bauga
bjóð, beztu dáða geymdi sjóð.

23. Hèt Catínga hyggju-vær, hæversk
ýngis- þessi -mær, hússforíngja hjarta-kær,
hnoss óríng til erfða fær.

24. Í svo mætum metum er mjög ágætur
Fedor hær, að væna sætu, ef vild til ber,
með vegsemd gæti fastnað sær.

45. Embættið, sem hafði hinn haldið viður
læknirinn, bauðst nú liðugt sama sinn sverða
viði' og hlunnindin.

26. Ei má þyggja þessi kjör þelfars-dygg-
ur menja bör, þángað hyggur flýta för, fleins
hvar yggir beita dör.

27. Sjaldan hlýa hafði fró, hugraun ný um
brjóstið fló, út af því hann ángist bjó Efe-
míu og sneyddi ró.

28. Vill því halda valpláz á, vopna skvaldur

heyra' og sjá og sverða balda', er sútir þjá,
sárum kvalda lækna þá.]

29. Iðrun lengi' í sinni sveið, sverða fleng-
ing ei því kveið, þykir engin þýngsla neyð,
þó hann fengi' í rómu deyð,

30. Frá læknir þýðum lagði' á braut, lær-
dóms tíðin nær eð þraut, sæmd og lýða hrós-
ið hlaut hann, sem prýðir dygða skraut.

31. Honum unnu þegnar þar þeir, sem kunn-
ur nokkuð var; djásna sunna söknuð bar, seims
þá runnur kvaddi snar.

32. Eptir vanda vaknar stríð, viðir branda
sundra lýð, mátti standa málma hríð við merk-
in landa sömu tíð.

33. Rússar Tyrkjum ræðust mót, rómu virk-
in settu' á fót, burða styrkir báru spjót, og
brunuðu' í myrkrin púðurs ljót.

34. Rómu lánga reyndi þjóð, rekka stánga
járnin góð, fèll um vánga fagurt blóð, Fe-
dor þángað leiðir tróð.

35. Velkominn er sagður sá, særðum hlynna'
og græðslu ljá, unda linna för sem fá, fullt
að vinna hafði þá.

36. Dundi hriðin hagla þver, hrundi lýður blóðs í hver, unda gríður garpa sker, grund um víða sparkar her.

37. Fedor mætti fremsta þar firða bætti skeinurnar, færi sætti' að finnast, hvar fjörsins hætta mesta var.

38. Vals um hauður röskur rann, rekka nauð hvar mestu fann, en sízt óblauður særast kann, sýndist dauðinn flýa hann.

39. Korða gráð og kúlu flug, kunni' ei tjáðum veita bug; allir dáðust hans að hug, heilla ráðum, ment og dug.

40. Ei þó sinnið hugði hans heiðurs vinna slíkan glans, lyst og innra laungun manns laut að hlynníng kránkleikans.

41. Þótti gróða þægsta pund, þels hin góða meðvitund, að stemdi' hann blóð og battum und, bætti móð og hresti lund.

42. Þó rómu-sæknir bruggi bann, og berjist fræknir kríngum þann, skyldurækni' af alúð ann; yfirlæknir varð svo hann.

43. Þegar standið hærra hlaut, hlífa' í randa

má sèr þraut, en hann grand þess ekki naut, öslaði' að vanda' um stirjar braut.

44. Margt fær leikið merkis spil, mannkærleikans vermdur il, svifaði' ókeikur sverðs í bil, sára-veikum hjálpar til.

45. Særðist eigi' að heldur hann, hels nè vegi myrka fann; af því segir þjóð um þann: þessi deya varla kann.

46. Kúlan fær ei honum hækkt, hann ei særir klót óþekkt, af því nærast umtal blekkt, að það væri' ei náttúrlegt.

47. Komst nú friður aptur á, odda hviður fèllu' í dá, veik svo liði Fedor frá, fèkk sèr liðugt hæli þá.

48. Laungum stundar læknis-ment, laufa þundum fèkk hann kennt, mörg var grundun lista lènt, læra mundi sèrhvað hendt.

49. Þótt að heiðurs hefði glans, og hvað sem beiðir þörfin manns, yndi sneyðist eðli hans, olli heiðin silkibands.

50. Þurði hlýan þægða frið, þenkti' um sífeldt góðmennið: að, með fríum æði sið, Ef-míu skildi við.

51. Friðar tíða fólk ei naut, fóru lýðir týrs í skraut, styrjar víða bruna braut, byrja' enn stríða járna þraut.

52. Tyrkjar móðir týrs um snót, treyskir vóðu hjörs í rót. Rússar stóðu' af megni mót, mökuðu blóði sárbeitt spjót.

53. Fedor enn á fleina þíng fór, og rennir herinn kríng, í lyndi brennur lyst óríng, að lækna menn, er fengu stíng.

54. Hjúkrun gæða greiddi brátt, grennti mæðu' á allan hátt, aumra græðir eymslin þrátt, aldrei hræðist vopna slátt.

55. Tveggja ára styrjöld stríð, steypti' í fár og dauða lýð. Eptir sára hjörfa hríð hófst upp klára friðar tíð.

56. Hrotta slitið þegar þar þíngi bitru loksins var, Óbersts titil beimur bar, blómaður gliti vegsemdar.

57. Fedors víða fór um láð frægða prýði sögð og skráð. Drottning lýða, fremda fjáð, frjetti síðan hans af dáð.

58. Hér svo tef með hróðrar dyn, hvað nú

gefa vil í skin. Fjördauf stef og framtaks-lin
fyrirgefið, bezti vin!

6. Ríma.

1. Enginn veit hvar manni mætir; minn
sessgranni! hygg á það, svö vart áreitir, varla
grætir vesælan í nokkrum stað.

2. Einum skerdist auðnan fyrra, öðrum gjarn-
an lyptir sú, margar verða manns æfirnar; má-
ske hann hjarni', en veslist þú.

3. Opt má sanna': að högum hnykkir ham-
ingja þægin aumíngjans, og að hann sá undir-
þrykkir, undirlægja verður hans.

4. Sérílagi' er vert að vanda við únglinga
gjörðir sín; mun þeim æ fyrir augum standa,
áreitínga-breytni þín.

5. Fróma bert að fyrirlíta, þó fái' ei hert-
an vottað þrótt, þá að erta' og þarflaust víta,
það er ei vert; já, slíkt er ljótt.

6. Mun það engra gánga' úr gruni, sem gleima'
ei tíðum æskunnar, að börnin lengi mótgjörð
muni og minnist blíðu', er sýnd þeim var.

7. Þótt ei bráðum þróist hyggja, og þroski
knapa' í æsku hans, kann þar dád í leyni
liggja; lengi skapast höfuð manns.

8. Má því ljótur verða vóði, veslan meta

litt hvert sinn; hvern þú fótum hefur tröðid, herra getur orðid þinn.

9. *Jarlinn mundi þar á þreifa, þrykkíng úngra gildir hvað, þar þess stundir lángrleifar, lyndis þúnga' og gremju það.*

10. *Mundi tregi honum hlýta, hjartað bresta' um æfi fríð, hefði hann eigi átt að býta, artar-bezta manninn við.*

11. *Ferst mér varla mansaung mynda. margir eigi skeyta' um það. Rímu spjall mér ber að binda, brátt því hneigist sögunni' að.*

12. Þar nam önnunum óðar létta,
sem aptur vildi' eg kæmu' í ljós: Katrín önnur fèkkað frétta Fedors snildar-verka hrós.

13. *Vildi svanninn sæmda þekki sjá og kynnst nokkuð við kapp þann, sem kúlur ekki knúðar vinna slisa rið.*

14. *Sinn á fund því bráðum boðar, brautir lángr henum frá; hlýddi þundar hlynur voða, hann kom þángað fljótt sem má.*

15. *Virta kæra viðurtöku veitti Fedor Drottningin, hefð og æru-hót óslöku honum tæði þetta sinn.*

16. *Margt þau saman mundu ræða, (menta*

fróðum tókst það vel), hans óstamar gáfur gæða geðjaldist fljóði' og dygdugt þel.

17. Betri tíðir fyrirfalla, farsæld þýð að höndum gekk; litlu síðar lætur kalla lyndisblíða sprundið rekk.

18. Tignarrík svo mikils metur mundarljóma geimir þann, Lífmedíkus sinn að setur sinnis-fróma lista-mann.

19. Beztu laun með hefðar hætti hlaut að nýu Fedor þá, mestu raunir mýkti' og bætti mildis hlýa sörfa gná'

20. Eitt sinn biður Drottning dýra darra við, er listum ann, frá því liðugt fljótt að skíra, fram sem við er komið hann.

21. Fèkk ei staðizt fríðu veita fljóði það hún mæltist til; hans því að sèr hjartað neyta hefur laðað djásna bil.

22. Varpar sèr að vífsins fótum (varð á gleði nokkur stans), og svo tær, frá efstu rótum, allt hvað skeði' um forlög hans.

23. Ekkert dylar, eins frá greinir, Efe-míu' að læk hann hart; Drottning skilur og darra reynir dygg bauð því að rísa' upp snart.

24. Stóð upp bráðum undvargs eggja yggur slíngur frí við tál; vald á náðar ljúft kvaðst leggja, lýðs Drottningar, þetta mál.

25. Viknar geðið mildi mæta, menta spaka sagði frú: þú mátt, Fedor! þetta bæta, þér mun takast listin sú.

26. Lof sè veru helgri hæða! hær við liggja bætur enn, sem afla þér og öðrum gæða, á það hyggja máttú senn.

27. Þá mun halla þrauta kífi og þægða blíðu skína glans. Eg veit Jarlinn er á lífi og hin fríða dóttir hans.

28. Vill hann freyan víra bezta vistast megi dygdauðug hjá þeim meya flokki', er festa framar ei víð giptíng hug.

29. Gaf eg leyfi' að guðvefs eya, garð á nýan stiptunar, sóma reifað safnið meya setj-ist í og lífi þar.

30. Veit eg læknað vel þú getur vífsins galla', ef reynir til, og trygðarækni mikils metur, mun þá falla skjótt í vil.

31. Að ráði venda nú skal nýu, naumast

hallast mun það þar: þig vil eg senda í Síberíu, situr Jarl í Tóbólsk þar.

32. Leiðar troði lánga spölinn ljúfra granna fylgd óþver; heilu skoða Hospítölin héraðanna býð eg þér.

33. Mín skalt Jarli brèfin bera, bið' eg hann að styrkja þig; þér mun allan garpur gjera greiða sannan fyrir mig.

34. Framar breytir hvernig hætti, hér um set ei reglur þér, en þó skal eg veita þínum drætti það, sem get og hollast er.

35. Djúpt sig hneigir sverða sveigir, svara þeigi neinu má; gleði og tregi geðið beygir, greitt svo veginn bjóst hann á.

36. Þánka'- í mestu mundi -brotum málma viður út af því: hvernig best að happa notum hann fær sniðið brögðin ný.

37. Jarlinn vildi' og brúði blekkja, breytnum hætti, fyrst í stað, svo þau skyldu sig ei þekkja, sèr ef mætti takast það.

38. Samt ei þótti hugann hræra hvassast Jarlsins augnaráð, en hans dóttur tillit tæra treystist varla þola' í bráð.

39. Tíu' að sönnu tíðir ára tafið hefur fjarlægd í, og hin og önnur hreðu bára honum gefið svipdrög ný,

40. Andlits sporin mörg því mega myndast hafa' og breytt sèr til, samt ei þorir undir eiga örfa staf og menja bil.

41. Blóma klári beitti ráðum baldur starfa Menju snar: lausa-hár sèr bjó til bráðum, brýrnar farfar dökkleitar.

42. Ferðum hraðar Fed o r nýtur, fylgð með sveina, bezt sem má, T ó b ó l s k stað uns langt frá lítur; lyndis-hreinum nokkuð brá.

43. Sinnis þreynging hjartað hrærði, hreifðist leynt, og inntók geð von, sem lengi' að nokkru hann nærði, en naumast meinti gæti skeð.

44. Lempnis - kænum lausa runni leizt nú háttur bezti sá, forlátsbæn þó kosta kunni, kærum sáttum beggja ná.

45. Vel sèr treysti blettinn bruna bustum sjónar nema frá, þess ef freista þyrði funa þrúður lóna skær á brá.

46. Undan sèr hinn sóma-snjalli, sem þá spöl

á eptir var, Officèra sendi Jarli sinn, með skjöl-
in Drottníngar.

47. Frá því greina lèt hann líka: að litlu
síðar kæmi hann, hóp með sveina hefðar-rík-
an, heim á fríða staðinn þann.

48. Braut upp skrár frá blíðu sprundi, blóm
er skreytir hátignar, letrín klár svo lesa mundi
lundur hneita, rituð þar.

49. Bauð hún rekk: að bjóða skyldi beina
mestan, lið og trú, og sérhvað þekkjast sem
þar vildi sínum bezta læknir nú.

50. Svör þau færir svo til baka sendi-val-
inn -maðurinn: að Fedor væri, fylgd með spaka,
í fagra sali velkominn.

51. Allt til reiðn í skyndi skyldi, skrauts
með hætti' og tignar sið, er hann beiðast eptir
vildi, eður mætti þurfa við.

52. Ports í háu hvelfínguna hríngs með þöll
nær vagninn rann, eitthvað þá hans ertir muna,
einslags hrollur fór um hann.

53. Hjartað sló í hreinu brjósi hart og títt
um þetta bil, því honum bjó í hærri gjósti,
hèrna nýtt að leika spil.

54. Ei samt lætur á sèr festa, eður kveið, svo merkist það. Vagn ágætan hraustir hest-ar hallar leiða dyrum að.

55. Fram í víðan forsal vendir Fedor móti Jarlinn þá, öll hann býður örfa sendir æru-hót, sem veita má.

56. Fedor horfði' á hal ótregur, hann það tekur furða mest, Jarl hvað orðinn ellilegur, á því reki, núna sjest.

57. Fríðan grunar Fjölnir skjalda', er fœrna kynníng hafði þar, að gremja muni mest því valda' og megnar sinnis hreifíngar.

58. Mál fram berst af munni teitast, meng-is stjóra þannig frá: herra Óbersti! völd sem veitast vorri stóru Drottníng hjá.

59. Yður hrósið heidurs gefið hefir sú, sem krónuð er; þetta ljósast birtir bræfið, borið nú sem hafið mæ.

60. Um það sízt mín ætlun skeikar (enginn mót því segja kann), yðar víst að verð-ugleikar verka hljóti lofstýr þann.

61. Mína' eg æru má því kalla' og minnar

gæfu bót um sinn, lotníngr færa' og aðstoð alla yður, hæfa bezt sem finn.

62. Eg vil feginn allt það gjera, yðar hneigist þörfum að; þar um megið vissir vera, vil eg eigi bregðist það.

63. Mín til reiðu húsinn hlýu, og hvað sem beiðist, vera skal. Þakkir heiðurs fasí fríu Fedor greiðir tignum hal.

64. Einn í sal, hvar átti byggja, er nú færður gestur sá; beina skal hann þarna byggja, og þægar værdir nóttum á.

65. Í mig færist eðli dofa, yrki varla meira' í kvöld. Eg vil nærast, eg vil sofa, og undir hallast hvílu tjöld.

7. Ríma.

1. Alskær ljómar uppheims rós enn í kláru heidi, unun, varma, líf og ljós, láð um gjörvallt breiðir.

2. Blámyrk þenur blikafald, breitt um suður-hvólfið, hylur eystra hárautt tjald himintungla gólfíð.

3. Skýa myndast flokkur fer, fram sem hrinda

gustar; hláku vindur hreifir sèr, hrím af tindum dustar.

4. *Lækir ærir leita' á skrið, löndúngs mærin skelfur, tekur sær og vötnin við, verða' ófærar elfur.*

5. *Skær út vella skýa tár, skúrir hellast niður, þunga fellur þakið úr, þrumu skella hvidur.*

6. *Gljúpna mjallir, grotna svell, grynur í fjalla skörðum, rotna hjallar, rýmist fell, rennur af vallar bördum.*

7. *Þorna hólar senn og senn, sèr í skjóli' ei leyna, brátt út róla burða-menn, barsmáds tól að reyna.*

8. *Orka seig þó lítt sè lèð, linu' og smáu handa, jeg mun eiga að arka' út með, og eitt-hvað hjá þeim standa.*

9. *Mun því ráð, að rímna klíð reki fljótt til skara, fyrr enn útiverkin við veittan krapt eg lara.*

10. *Formálann eg fella vil, fjör og sinnið herdi. Eg þess raunar ætlast til, að ekki fleiri verði.*

11. Mitt þar eyddist óðar gal
undir dofa þagnar: Fedor leiddi', í fagran sal fyrirmaður bragna.

12. Um það nærðu tveir samtöl, týrar Gjúka-

voða, hvar þau lægju Hospítöl, hann sem ætti' að skoða.

13. Daginn eftir færi fá Fedor sagðist vilja ástand þeirra' og efni sjá og undan neitt ei skilja.

14. Biður Jarlinn bauga þund, borðhald með sèr snæða, hvíld nær tekið hefði' um stund og hagfeld skipti klæða.

15. Síðar litlu sendust orð sunnu geymir Yggjar, að nú sè honum búið borð, og beðinn máltíð þyggja.

16. Spurði þann, sem boðin bar, heimur dáða mestur, hvert að enginn annar þar inn sè kvaddur gestur.

17. Móti greiðist aptur ans: enginn þángað vitji, og að dóttir maktar manns með honum borð við sitji.

18. Þénaranum fylgja fer frægur klæða viður og forsjón hæða senda sèr sinnis djörfúng biður.

19. Hann þá greiddi' í húsið stig, hefðar skrúða vendur, djásna rósín dæilig dyrum móti stendur.

20. Nú fullþroska vorðin var; vífið blóma klára andlits- hafði fagurt -far, fjöggra' og sextán ára.

21. Þá að bragði þrúði bands þekkti veitir hrínga, en röddin mjúka hreif á hans hjartans tilfinningar.

22. Hún var nett og heldur við hærri mun að kalla, vaxin rétt og mjó um mið, mynd bar prýðis alla.

23. Lyst og híran fleyttist frá fögrum hvarma ljósum, yndi skein af hlíðri brá, og blómuðum kinna rósum.

24. Úngrar sköpun yndislig, inntók hjörtun manna, brúnir lokkar breiddu sig í bylgjum niður um svanna.

25. Eitt var þó, sem út af bar ákjósandi prýði: dregli hvítum vafin var völnur ennis fríði.

26. Eina það eg efni tel, sem áður biðlum hnekkti. Æ! hann Fedor yfrið vel orsökina þekkti.

27. Senn að borði settust hvar sæta rétti snæða; máltíð krydda mátti þar mjúkieg saman-ræða.

28. Einkum var með umtals þægð, yppt af Jarlsins munni lofstýr þeim, sem Fedors frægð fékk hjá Drottningunni.

29. Þótt að heyra hróður sinn honum nærri

gengi, þola varð í þetta sinn, þó hann lofstýr fengi.

30. Feðgin trúnað festa við fremst bjó þegni' í sinni, svo hans aðal-augnamið eblast þar við kynni.

31. Einust var hans ósk og lyst (ei nam trygðin dvína), að sem gæti framið fyrst fyrir-ætlun sína.

32. Um það mestan ugga bar, að hann hnekkir fengi, og einhver kynni þekkja' hann þar, þetta' ef drægist lengi.

33. Allvel báðum endtist spjall, á það hlýddi svanninn. Meðal annars mælti Jarl, mens við gætir, þanninn:

34. Hverju veldur, hermið mèt, hetju meður æði, út í dauðann þeystuð þér þrátt á rómu svæði?

35. Var mèt sagt: að eins þér í ógna hættur kepptuð, vel þó mættuð vera frí, völd nær æðstu hrepptuð.

36. Líkur til þess lífast mèt, lífið elska munduð; úngur maður eruð þér, æru' og vegsemd funduð.

37. Annað væri mál um mig, merktan grá-
um hárum, tuttugu ár, um styrjar stig, stóð eg
vígs í fárum.

38. Forlög höfðu frá og til fleygt mèt, eins
og hnetti. Eptir leikið eggja spil eg hère bú-
stað setti.

39. Ró og lukka móti mèt mjúkt í fyrstu
brosti; böl og gremja brátt með sèr burt þá
hrifu kosti.

40. En hvernig mæða hendti sú, er hugró
fékk mig ræntan, á það getskið ekki nú, sem
ei má heldur vænta.

41. Fyrirgefið masið mèt, má það lættvægt
finnast; hugarsvölun einslags er, cymsla sinna
minnast.

42. Gljúpnaði Fedors góða þel, gætin þetta
segir: litlar til þess líkur tel, að lifa girnist eigi.

43. Únga dóttur eigið nú, yfrið gæfulega; yður
veitir yndi sú, og allan mýkir trega.

44. Hennar getið víða var, á vega-reisu minni,
einnig hrósað allstaðar eðla mildrar sinni.

45. Þenkti' eg yður þætti sá þægstur unaðsgróði,
sem lengst að mega lifa hjá lofsælasta fljóði.

46. Svarar Jarl (og ígldur er; eymsli brjóstið reira): Herra Óbersti! þegið þér, þar um ekki fleira!

47. Risu hár á randa Gaut rætt í einum hasti; þénaranum bendti' á braut, bitru sjónar kasti.

48. Biður taki bindið frá brúður höfði sínu; bendir síðan ennið á, ei með bragði frýnu.

49. Þarna — segir hann — sjáið þér sérlegt merki nauða, af sem harmur aflast mér, allt að mínum dauða.

50. Öll mín gleði' og óska von æ var blíði svanninn; en hver mun vilja hana' að kvon hafa, leikna' út þanninn?

51. Forðum einum manni mest misverk á eg framdi, hans og líka hefndin verst hjartað sundur kramdi.

52. Tárast Jarl, en hitnar hinn, hjarta-mjög um -rætur; mærin vætti mjúka kinn, og mál svo falla lætur.

53. Elsku faðir! ekki má ýfa sárin fúnu. Ansar Jarlinn aptur þá eðalsteina rúnu:

54. Lát mig segja sannleikann, svo hann birtast

megi; Fedor þeim, sem flas þér vann, formælt hef eg eigi.

55. Vegna þín hann virða skal, þó vinskapi sýni traðan; þú hefur ætíð elskað hal, og elskar fram í dauðann.

56. En vorkun mætti virðast mér, þó vakni þánkinn grættur, út af vansa veittum þér, sem verður aldrei bættur.

57. Ekki lengur Fedor fèkk freistíng staðist ríka, honum mjög til hjarta gekk að beyra ræðu slíka.

58. Fær nú beimur hug upp hrest, hér næst sagði mætur: ef þetta' er yðar meinið mest, má því vinna bætur.

59. Starði Jarl á Fedor frekt, fram svo máli stundi: mun það vera mögulegt, að meinið batni sprundi?

60. Gegndi sá, sem græðslu dug geymdi' og þekkíng rætta: ef að meyan hefur hug, hratt má takast þetta.

61. Meðan særi' eg blettinn blá, baugsól til mun kenna, en sviðinn líður fleiðurs frá fljótt og burt mun renna.

62. Skal ei verkið þetta þó á þessum degi vinna, morguns bíða má í ró, og mjúkum værðum sinna.

63. Biður Fedor þanga ver, bragði prýddan 'èttu, alla greina söguna sèr, í samanhengi rèttu.

64. Hinn því játti og hóf sig nú hratt frá borði glæsta; hær næst gengu þessi þrjú þar í salinn næsta.

65. Sæti fengu; síðan Jarl söguna þuldi gáður. Þarf ei greina þetta spjall, það er lesið áður.

66. Fedor hlýðir allvel á, að því búnu tjáði: þykist eg nú þekkja' og sjá þörf á heilla ráði.

67. Finn eg nú, að yðar er yndi' og lækkan mesta, vel að takast mætti mæ'r mengrund lækna bezta.

68. Jarlinn svarar: vinnist vel, vikið handar trauða, mína gæfu gnægstu tel, og glaða fró í dauða.

69. Gumna' í talið gegndi þá göfug Efe-mía (roðmi fagur rýkur á rósa vanga hlýa):

70. Þín ef megnar hagleg hönd hroða gallann laga, þér skal lífið unna' og önd, alla mína daga.

71. Hefjast skal í himininn hjartnæm bænar
ræða: að þig krýni sérhvert sinn sæld og bless-
un gæða.

72. Fedor spurði feðgin þá: fúsu hvert með
sinni, honum vildu vinskapa tjá, ef verkið heppn-
ast kynni?

73. Viðkvæmustu málsnild með, mundu svara
bæði: honum skyldi tvíllaust tæð trygð og sér-
hver gæði.

74. Klukkan tíu kvaðst hann nú koma' að
morgni skyldi, og laga það sem lýtti frú, líkt
sem þánninn vildi.

75. Bað hún væri hjartahraust, hug til bæn-
ar hvetji, og sitt gjörvallt trúar traust, til hins
æðsta setji.

76. Kvaðst hann þessa kvölds um stund
kynnin sjúkra skæða, þar með sækja þeirra fund,
þau sem hirða og stöða.

77. Hér næst kvaddi hyggju-frjáls hjálma
gaut og svanna, vitjaði síðan víður stáls veikra
herbergjanna.

78. Árla dags, nær sendi sinn sunna' á hauðrið
ljóma, gækk í salinn sængur inn selju mundað blóma.

79. Hann þá gaungu hefir stýrt húsið inn í væna, fram krjúpandi fljóðið dýrt fremur yðju bænar.

80. Faðir hennar fylgdi með, fól var stúlk-an blíða, röddin veik, en gljúpnað geð geyma sýndist kvíða.

81. Fedor spyr: hvert fremdarlig fyndi kvíða' í brjósti. Ekki síðan sá eg þig, sagði' hún, frí af þjósti.

82. Ef þú hefur allt til taks, að sem þyrfti duga, vil eg byrjist verkið strax, mig vantar nú ei huga.

83. Halur sèrhvað hafði við hönd, sem vildi brúka, eg nú gefur enga bið, athöfn þeirri ljúka.

84. Stofu meyan stóð þar nær (stofnast allt með ráðum), höfuð studdi' á hefðar-mær, hönd-um sínum báðum.

85. Ekkert var nú uudanfellt í þeim vanda greinum; á kompressunni karlinn hældt, og keikt-ur skalf á beinum.

86. Um hörnd Fedor fjallar þunnt, fleyg-ir mælti skíða: stimpilfarið stendur grunnt, stórt þarf ekki kvíða.

87. Eins og þegar eldíngr skjótt um fær loftið runnið, burtu nemur brunann fljótt, og batt um kompressunni.

88. Fekkst á meinum fögur bót, fljóðið gleðin nærir, ekki bregður henni hót, heldur enn ekkert væri.

89. Eptir svoddan atvik skeð, sem undrun vakti firðum, hana leggja bauð á beð; bíði hún þar í kyrðum.

90. Verkið þegar endað er, ángist Jarlinn fleygir, Fedor upp að faðmar sèr, og fyltur gleði segir:

91. Hvers sem girnist æskja' af oss, yður skulum veita, vina hót og vegleg hnoss, viljum þessu heita.

92. Fedor sveigðist fljóðs að beð, feldi tár því sinni, vildi taka, vareygð með, vara' á lífæðinni.

93. Sú, sem bezt hann lagði lið, ljúft og unni forðum, mynntist blíða manninn við, og miðlaði þakkar orðum.

94. Að honum hvíslar elskulig (arm um hálsinn lagði): Fedor minn! eg þekkti þig, þegar að fyrsta bragði.

95. Bilt varð rekk, og aptur í eyra hvíslar sprundi: blessuð láttu' ei bera' á því, býr þar gæfan undir.

96. Róleg byggja rekkju mátt, rífleg meðöl veiti; þar til vonir eflaust átt, aptur til þín leiti.

97. Bragnar viku brúði frá, brjóstin kæti hresti. Hún svo verður alheil á átta daga fresti.

98. Þegar orðin hress var hún, hirðir gulls í næði átti tal við auðar rún, ein þá voru bæði.

99. Segir hann við sörfra brú: sinnis fró mæ'r veitti, að mig skyldir þekkja þú, þó jeg á-sýnd breytti.

100. Það og einnig muna minn] mjög til dirfðar hvetur, mig að faðir þekti' ei þinn, því fór líka betur.

101. Að eg bætti örkumsl þín, sem af mæ'r hlaustu þyggja, heilög skylda mundi mín, er mátti' ei niðri liggja.

102. Að því spyrja' eg ætla nú eðla kvenndygð þína: getur fyrirgefið þú glópsku framda mína?

103. Svarar fögur silki-skorð (sjón á hon-

um festi): hafðu þar um engin orð úngdóms vinur bezti!

104. Þinni dygð eg þakka má þýðar meina bætur, og flest hið góða' er finnst mér hjá, það festi snemma rætur.

105. Þín var ímynd þrykt, sem bezt, þels á spjöldin lengi; alltför þér eg unni mest, eins þó særið fengi.

106. Mæta spurði menja strönd manninn sóma gegna: er þín bundin ekki hönd, ekta-skapar vegna?

107. Móti gegnir vigra ver vífi dygðaríku: höndin bæði' og hjartað er hreint frá öllu slíku.

108. Þótt eg hefði' á vífum val, sem veg-semd mestu bæri', einni þér eg unna skal, anda meðan hræri.

109. Aptur mælir auðgrund svinn, ásta reif-uð gróða: finna skulum föður minn, og fá hans leyfið góða.

110. Ei mun þessa biðja' í bráð, blíður sagði drengur, hugsað annað hef eg ráð, hvern-ig sem það gengur.

111. Tvíllaust þinni treysta vil trygd og

þagmælskunni, meðan slíkt eg mynda spil, mēr svo heppnast kunni.

112 Jarlsins bæði fóru' á fund. Fedor þannig spjallar: aptur færi' eg yður sprund, alheilt nú, að kalla.

113. Þarf ei framar þyggja sú þjónkun líknar brýna; heim í skyndi held eg nú, að hirða köllun mína.

114. Faðmar Jarlinn fífu ver, fram bar mál-ið lètta: Eg vil sjá hvort auðnast mēr ekki' að launa þetta.

115. Aptur Fedor ansar til: er það leik-ur hægðar; bónar einnar biðja vil brátt, í skini þægðar.

116. Hló við Jarl og hjalar nú: hana skal eg veita, upp á mína æru' og trú eg vil þessu heita.

117. Þá nam gegna linna lands lundur þak-inn skruði: fyrirgefið Fedor hans framið slis á brúði.

118. Já, af hjarta, Jarlinn kvað, jeg hann kvittan segi. Fedor svarar: fljótt gekk það, fjærri' er þegninn eigi.

119. Jarlinn stans í fyrstu fann, fékkst þó ekki' um parið. Því næst spurði: hvar er hann? Hérna' í grend, var svarið.

120. Föðurs brjostið fljóðið á, fagra mundu lagði. Eg vil manninn — segir hann — sjá, sækjið hann að bragði.

121. Líkt sem eldíngr Fedor fló fram í salinn næsta, af sèr merkin dular dró, er deyfðu svipinn glæsta.

122. Lausa- kastar -hári hær, hreinsar fiður brúna, hratt í yfirhöfn svo fer, og hittir Jarlinn núna.

123. Honum brá og hrópar nú (hitnaði mjög um vanga): Fedor! vogar þannig þú þær til mín að gánga?

124. Ört að sækja Oberstann, Ef em íu býður; viðtal þeirra' að heyrði hann hugði' ei væri síður.

125. Fram í gegnir halur hinn, er hafði' ei verið kendur: fyrir yður Oberstinn allareiður stendur.

126. Yfirhöfn sèr fleygði frá, fyrr enn nokk-

arn varði. Eins og lostinn eldning þá, á hann Jarlinn starði.

127. Tignar merkin ýmist á augna vendti bragði, eður frakkann, er þar lá, og af sèr Fedor lagði.

128. Var sem draumi vakinn af, vímu haldinn drúnga. Dóttir hans þar gaum að gaf, gljúpnaði brjóstið unga.

129. Faðmaði' Jarl, en flutu' um kinn fögur tár að bragði. Fyrirgefið, faðir minn! Fedor, æmærin sagði.

130. Hafðu dóttir! — hann þá tær — hæga polinmæði, umþenkíngar unntu mæ augnabliks í næði.

131. Lítið eitt um gólf uú gekk, gnúði heila-ranninn, veik svo beint að rjóðum rekk, og ræddi stilltur þanninn:

132. Unt eg varla meinti mæ, makleg verðlaun sýna þeim, sem frelsti' úr þýngstu hær þrautum dóttur mína.

133. Okkur heilög hamíngjan hefur leidd þá vegi, að fæ eg gjört þig farsælan Fedor elskulegi!

134. Sjálfur skuld í öllu' eg er óhappsflassi-ríka; fyrirgefðu' að fullu mér, eg fyrirgef þér líka.

135. Þér nú greiða verðlaun vönd vil, með kærleiks hótí; Ef emíu herna' er hönd, kana! taktu' á móti.

136. Fedors leggur faðminn í fljóð, svo trygð ei þrotni. Blítt upphrópa bæði því: blessaður vertu' af Drottni!

137. Knèn á Jarli faðma frjál's (fögnuður burt rak amann); arma lögðu hans um háls, og hnigu' í faðmlög saman.

138. Hreif svo gleðin unaðs á eðli beggja' og lundu, að túngan ei hið minnsta má mæla þessa stundu.

139. Viknar Jarl og spann þau spjöll, spektar hætti beztum: styrki Herrann okkur öll, Alvalds krapti mestum.

140. Fyrst vèr hrestumst heillum þeim, er hugnun veitti ríka, ánægður skil eg við heim, og þú Fedor! líka.

741. Bráðum þaðan bjuggust öll, beyglum

horfin sorgar, fluttust síðan fremda-snjöll fram til Pétursborgar.

142. Drottning Rússa', er dáðir jók, dýrðleg þessum gestum, eins og móðir, móti tók, og miðlaði gæðum flestum.

143. Jarli' og hjónum vænu var vegur greiddur sóma. Æfi sína endtu þar, auðguð lukku blóma.

144. *Er nú þannig enda-kljád óðar spjall-
ð stírda; bið eg wætan Bóka-rád, brag til
góða virða.*

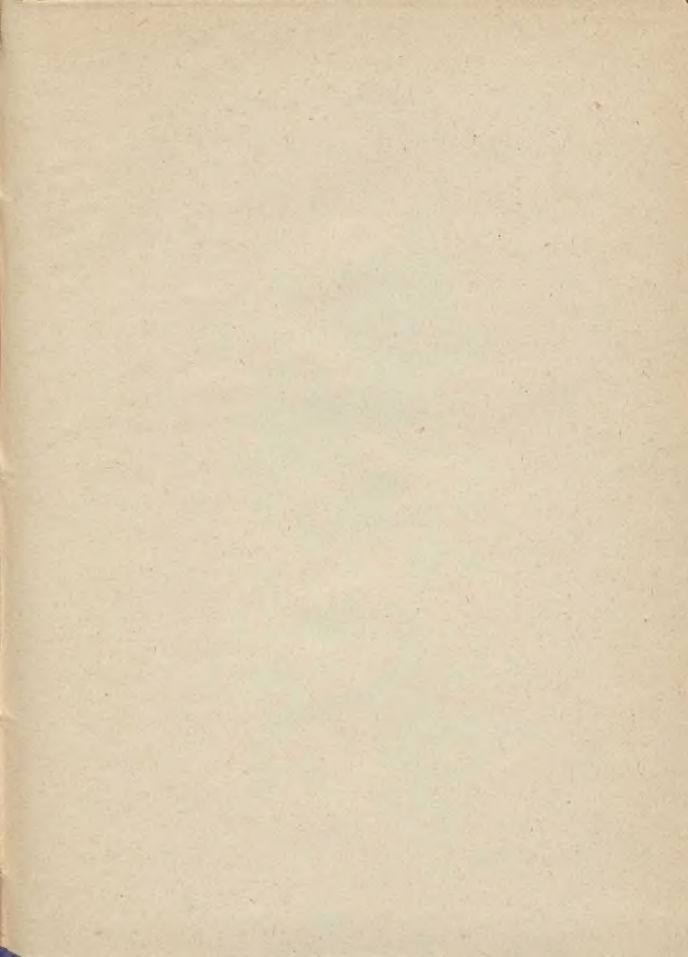
145. *Háleit, bið eg, hamíngjan hans á vegu
fleyti öllu góðu, er æskja kann, og unad best-
in veitir.*

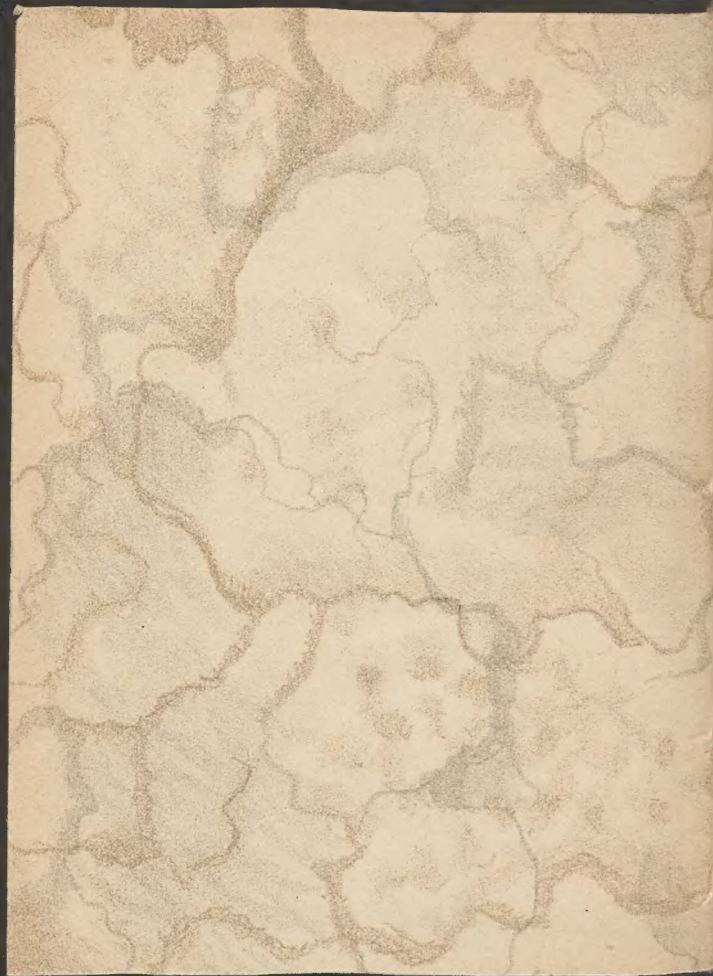
146. *Þegar hafði' af hyggju lætt hróðrar
stavfi nýu, átján hundruð ártal sett er og
fjörutíu.*

147. *Vilji síðug vita þjóð, hver veldur bragar
tóni: sín við kannast samín ljóð Sigfús borinn
Jóni.*

148. *Sel eg kvæðin yður enn, ítar gæðum
hrestu! Fel eg bæði fljóð og menn Forsjón
hæða heztu.*









100360786 - 5

